

הפלוגה

של

יואל

מה אברך

מילים: רחל שפירא

לחן: יאיר רוזנבלום

מה אברך לו, במה יבורך
זה הילד? – שאל המלאך.

מה אברך לו, במה יבורך
זה הגבר? – שאל המלאך.

וברך לו חיוך שכמוהו כאור
וברך לו עינים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות.

נתתי לו כל שאפשר לי לתת:
שיר וחיוך ורגליים לרקוד
ויד מעודנת ולב מרטט –
ומה אברך לך עוד?

מה אברך לו, במה יבורך
זה הנער? – שאל המלאך.

מה אברך לו, במה יבורך
זה הילד? – שאל המלאך.

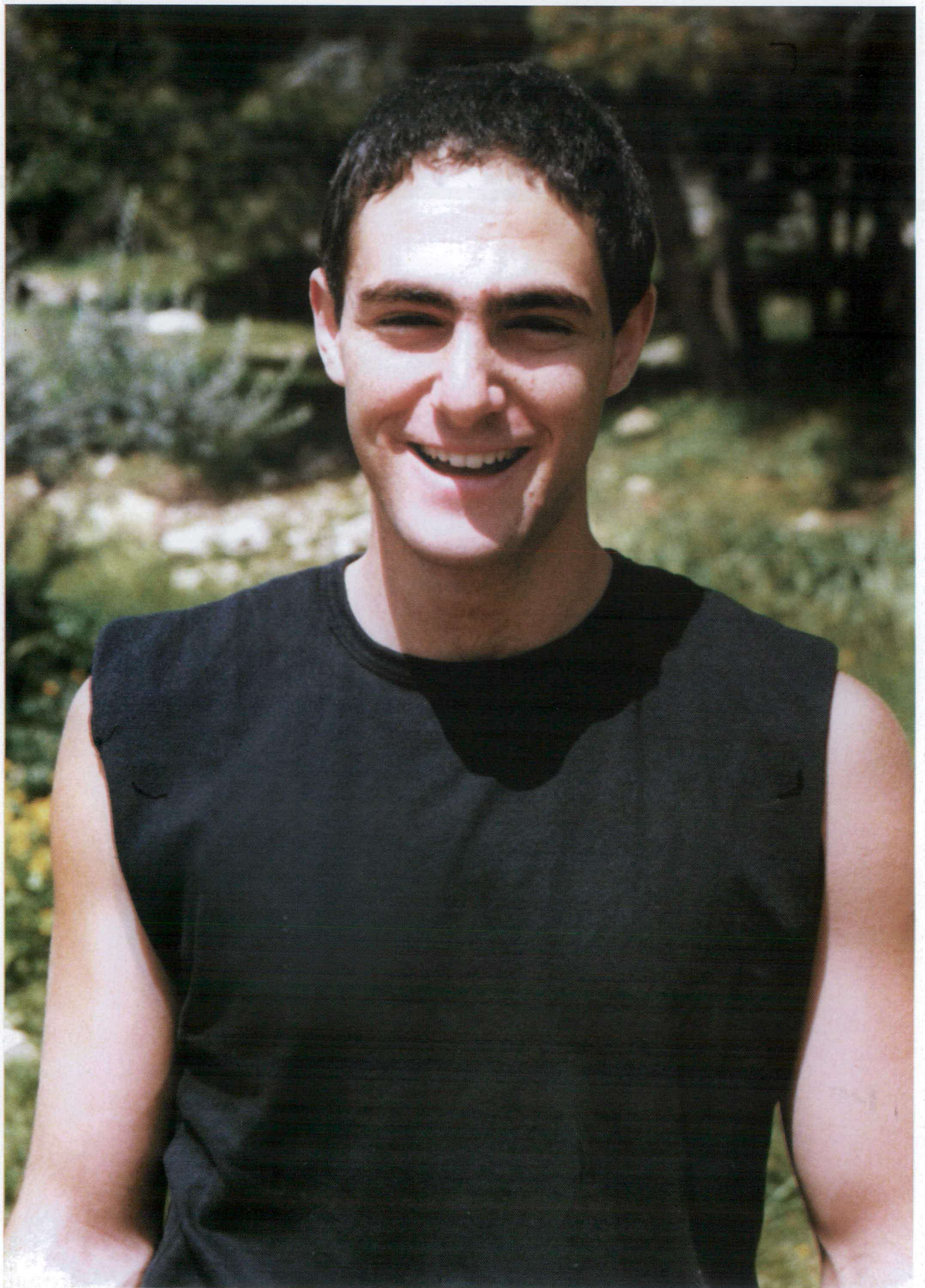
וברך לו רגלים לרקוד עד אין סוף
ונפש לזכור בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואוזן קשובה לגדולים וקטנים.

הנער הזה עכשיו הוא מלאך.
לא עוד יבורכוהו, לא עוד יבורך.
אלהים, אלהים, אלהים
לו אך ברכת לו חיים!

מה אברך לו, במה יבורך
זה העלם? – שאל המלאך.

וברך כי ידיו הלמודות בפרחים
יצלחו גם ללמוד את עוצמת הפלדה,
ורגליו האוגדות את משא הדרכים
ושפתיו השרות – את מקצב הפקודה.

קצין הצנחנים הסיע את חיילי היחידה לחופשת החג - ונהרג כשחזר לבסיס

מכוניתו של סרן יואל דיליאן בן 24 התהפכה באיזור תקוע

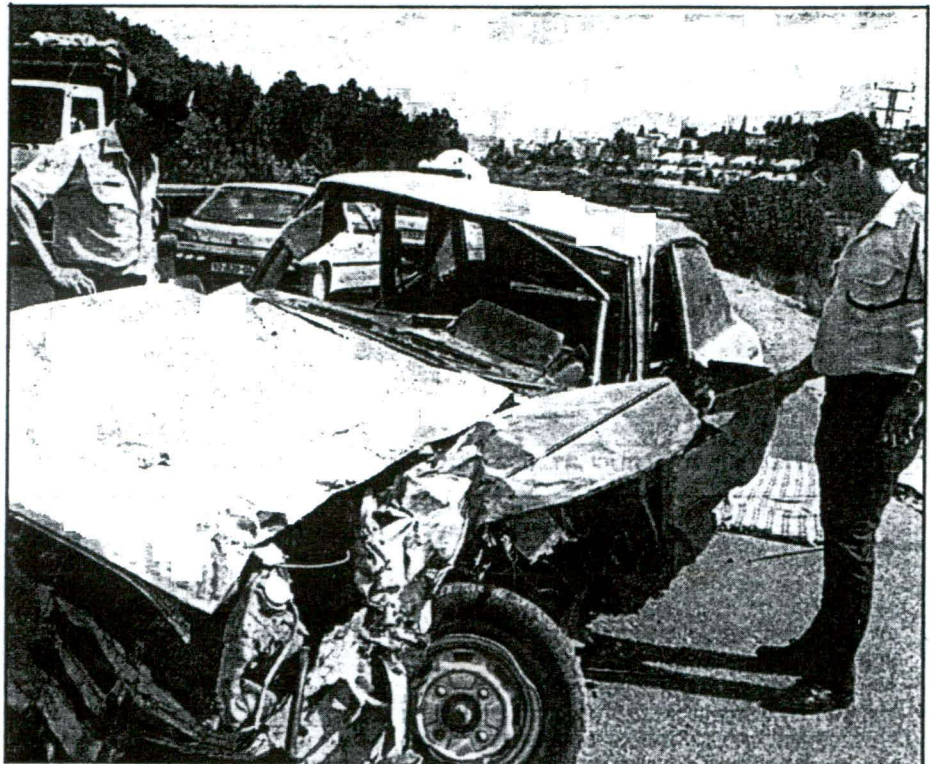
מאת: יוסי לוי
קצין צה"ל, סרן יואל דיליאן, בן 24 מירושלים, נהרג בערב החג בתאונת דרכים. ששירת בצנחנים, הסיע חיילים דתיים מפלוגתו לצומת הקרוב כדי שיוכלו להגיע הביתה לפני כניסת החג. במהלך אחת הנסיעות, התהפך, נפצע באורח אנוש ומאוחר יותר מת בבית חולים.

סרן דיליאן היה מפקד בגדוד צנחנים. בערב החג החליט דיליאן, המתגורר בירושלים, לעזור לחייליו הדתיים להגיע הביתה מוקדם. הוא לקח במכוניתו הפרטית והסיע אותם לצומת אפרת משם קל יותר לתפוס טרמפים. לאחר שהוריד אותם בצומת, חזר למאהל בחצון בכדי לקחת חיילים נוספים. בדרך חזרה, באחד מעיקולי הכביש המפותל, התהפכה מכוניתו והוא נפצע אנושות.

סרן דיליאן פונה לבית החולים הדסה הר הצופים שם נאבקו הרופאים כדי להציל את חייו אולם מאמציהם עלו בתוהו ובמהלך הלילה שבין ראשון לשני, הוא מת מפצעיו.

הלווייתו תתקיים היום אחה"צ בבית העלמין הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

מעריב, 28.9.94

למשפחת דיליאן

כואבים אתכם את נפילתו של

סרן יואל דיליאן

מפקד אהוב ונערץ, מוסת לחייליו

פלוגת נובמבר 94

ההורים, החיילים והמפקדים

יואל דיליאן

יואל נולד בשנת 1971, גדל והתחנך בירושלים. למד בבית הספר "בית חינוך" במגמה הכימית-פיזיקלית-מתמטית וסיים את לימודיו בהצטיינות בשנת 1989.

במקביל ללימודיו, יואל התאמן ואימן בנבחרת הכדורסל של בית הספר ובהפועל ירושלים. בנוסף, התאמן בריצות למרחקים ארוכים ובשנת 1984 היה אלוף הארץ לנוער בריצת 1000 מ'. בין תחביביו העיקריים היו צלילה וטיול אופנים במדבר יהודה.

יואל התגייס באוגוסט 1989 לסיירת צנחנים. במהלך המסלול יצא לקורס חובשים, אותו סיים בהצטיינות ולאחר סיום המסלול יצא לקורס קצינים, אותו גם סיים כחניך מצטיין. יואל חזר לסיירת צנחנים כמפקד צוות של מחזור נובמבר '91, והמשיך לתפקיד מפל"ג בסיירת. עם תום השרות בסיירת בחר יואל להמשיך לשרת כמ"פ בגדודים, ושובץ בגדוד 101 כמפקד פלוגת נובמבר '94.

יואל נהרג בתאונת דרכים צבאית בערב ראש השנה תשנ"ו, 25.9.95 לאחר שהסיע חיילים דתיים משטח האימון לתחנת ההסעה באפרת, כדי שיספיקו להגיע הביתה לפני כניסת החג.

במהלך חייו שאף יואל להצטיין בכל תחום בו עסק ואף הצליח בכך, אך מעולם לא התפאר בהישגיו. תמיד העמיד את הסובבים אותו בראש סדר עדיפויותיו, וכך גם מצא את מותו.

אחרי מותו נמצאו בין חפציו סיפורים וחיבורים שכתב במשך שנים רבות, המגלים כושר כתיבה מיוחד ורגישות אישית רבה.

יואל, מצטיין בה"ד 1, מקבל סיכת מ"מ מהרמטכ"ל אהוד ברק

יואל מוביל את מסיימי קורס קצינים

יואל,

איך מספידים אח בן 24?

ילד שרק החל לחיות

מנשה תמיד היה אומר לי/לנו, ספק בצחוק ספק ברצינות "כיצד קרה שלרב"ט מנשה שני בנים שבחרו במסלול צבאי?" ניסיתי להסביר לו מתי ולמה אני בחרתי בדרך זו. בשנה האחרונה הייתי עד להתלבטויותיך שלך: התלבטת האם לצאת לקורס מ"פ. התלבטת האם לחזור ולשרת אחרי הטיול בארה"ב. בתקופה האחרונה התלבטת מה תעשה לאחר סיום תפקיד המ"פ. התלבטויות אלו לא היו קיימות ביום-יום, שהיה התמסרות אינסופית לחייליך בפלוגה ונסיון לבצע הכל בדרך אחת – הדרך שלך.

התבוננתי בך קצת מרחוק,

וראיתי אותך צומח וגדל,

מנער – לאיש צעיר,

שתיל מובחר שבגר והפך לעץ.

מצאתי עצמי לעתים קרובות יותר ויותר

כ"אח של יואל", וכמו אב השמח בצמיחת ילדיו שמחתי בהיותי אחיך.

התקופה האחרונה הטיבה עמך,

נועה בודאי היתה הגורם הדומיננטי

וכנראה שגם החזרה לפלוגה לאחר המחלה סייעה.

דימיינתי אותך בראשיתה של דרך

איש צעיר ומוכשר על פרשת דרכים

צבא, לימודים...

לא דימיינתי לעצמי כי בצומת זה.

קיימת אפשרות נוספת –

מחרידה כל כך.

ושוב – מה אומרים.

מה אומרים לך – שאינך כבר עמנו

וכיצד מנחמים את חנה

תמר ומרים

את נועה

את המשפחה

והחברים.

השארת חלל ענק, חלל שאף פעם לא יתמלא.

טל דיליאן

יואל

הספד שקרא רן בערב הגדוד שהיה לזכרו של יואל.

נראה לי מאד לא נכון לעמוד במעמד הזה ולדבר עליך. נראה לי הרבה יותר הגיוני להסתכל למטה ולראות אותך יושב בתוכנו עם הפלוגה, מחייך כרגיל את החיוך שלך, מלטף בעיניים אוהבות את הילדים האלה, שהיו בעצם הילדים שלך, חושב אולי על קו חברון ועל איך לעשות אותו כרגיל בצורה הכי טובה שאפשר.

מדהים אותי לחשוב איך סיבוב שנלקח לא נכון קוטע כל כך הרבה כשרון ויכולת. איך איזושהי חתיכת פח או אבן שנמעכת בזוית לא נכונה עוצרת כל כך הרבה שאיפות ורצונות, שנדמה לפעמים שהם חזקים מהכל אבל מסתבר שלא.

יואל! המציאות או הגורל או אלוהים או אני לא יודע מי לקח אותך מאיתנו באמצע והשאיר אותנו בלי מפקד הפלוגה שאהבנו, בלי האדם שגונן עלינו, נלחם בשבילנו והוליך אותנו אחריו, בלי האיש שהיה מוכן לתת הכל לכל חייל וחייל בפלוגה הזאת ובגלל זה נראה לו כ"כ טבעי להכנס לרכב הפרטי שלו ולנסוע את הנסיעה האחרונה שלו ע"מ להוציא חיילים דתיים מוקדם הביתה, שלא יתקעו, חס וחלילה, בחג בדרכים.

ובכל זאת להגיד שאתה לא פה זה כל-כך לא נכון. אתה הרי נמצא בלב של כל חייל בפלוגה הזאת, מוקף במין הילה כזאת של אב, כמו שהיית תמיד.

הרוח שלך יואל, האנושיות, אהבת הזולת, היכולת שלך לדבר עם כל אחד בגובה העיניים שלו ובעצם כל החינוך והערכים שניסית לחנך אותנו, כל אלה יושבים לנו עמוק בתוך הראש והלב, ומשם ימשיכו לתת את ביטויים בכל מה שנעשה בצבא ובכלל.

אנחנו יודעים שבפלוגות הבאות של הגדוד הזה, שבהן חיילים שלנו יתפקדו כמכ"ם, סמלים, קצינים ואפילו כחיילים מן השורה, ימצאו הרבה מן התכונות שלך טבועות הן במפקדים והן בחיילים החדשים, וזאת תהיה בעצם הדרך שלנו להנציח אותך ולהשאיר אותך בתוכנו, לייצר מין הרבה יואלים קטנים כאלה שיתחנכו לפי רוחך ודמותך ואולי פעם יגדלו ויהיו כמוך.

זהו, אנחנו יודעים שאנחנו חייבים להמשיך הלאה ולעשות את הקו הזה ואת ההמשך בצורה הכי טובה שאפשר, גם כי זה מה שהיית רוצה שיקרה וגם כי ככה לימדת אותנו ואנחנו לא מכירים דרך אחרת.

מישהו פעם כתב שאיפשהו שם למעלה יש גן מלא פרחים ושאלוהים יושב בו ושומר על פרחי הגן. אם זה באמת קיים יואל, אנחנו בטוחים שאתה עוזר לו, כי זה מה שעשית כאן למטה איתנו.

אוהבים אותך ומתגעגעים אליך
הפלוגה שלך, פלוגת נובמבר '94

הספד המג"ד פינקי בהלוויה

יואל, חיוך מבוויש, נעים הליכות, האופי והדיבור השקט, הצניעות והרוגע שהפגנת, כל אלו היו התכונות שבלטו בדמותך. תכונותיך אלו כיסו על סערת הרגשות שהתחוללה בך פנימה, דבר שגיליתי כאשר התעקשת על עקרונותיך ורעיונותיך.

פעם אחר פעם הפתעת אותי בעוצמות החביונות בך. עוצמות שהוסתרו היטב תחת האופי השקט והרוגע שלך. פיקודיך העריכו ואהבו את דרך הפיקוד בה בחרת, ואת התייחסותך אליהם כאחיק הצעירים. דאגת למחסורם. הבנתך לקשיים והגיבוי אותו הענקת להם – כל אלה היו יוצאי דופן ביחדם. את זאת עשית מבלי לוותר על רמת הדרישות מהם בתחום המבצעי והערכי. תובענותך הביאה את פיקודיך להישגים ראויים להערכה ולציון.

התובענות מעצמך איפיינה את פועלך. אהבתי לראות כיצד אתה מתכנן ביסודיות ובמחשבה רבה את תוכניות האימונים, בכתב יד המסודר והקריא על דפי הטיטוה המיוחדים שלך. התכנון היסודי והקפדני נשא פרי גם בביצוע וגם בהישגים אותה השיגה פלוגתך.

חזרת לפקד על פלוגתך לאחר מחלתך והתגברותך עליה מעידים על מסירותך לחיילך ולמשימה לה נדרשת. היום אנו נפרדים ממך בעצב ובכאב אין קץ.

הלכת מאיתנו כשאתה דואג, כמו תמיד, שפיקודיך יגיעו בשלום ולפני כניסת החג למחוז חפצם בדרך אותה אהבת ושהייתה חלק ממך ומהחינוך לאהבת הארץ אותו הרבצת באנשיך. בדרך היורדת מאפרתה, בואכה מדבר יהודה אשר את שביליו היטבת להכיר, לדעת וללמד את פיקודיך. בדרך זו הלכת מאיתנו לבלי שוב.

חנה, טל, תמר, מרים ונועה – אין לי ניחומים.

אובדנכם כבד וגדול. מהיכרותי עם יואל אני מאמין שהוא מצפה שנמשיך ונהיה חזקים. אנחנו, אנשי הגדוד, נמשיך לחבק ולאהוב אתכם כמו שאהבנו את יואל זכרוננו לברכה.

יהי זכרו ברוך

סא"ל זוארץ פינקי

מג"ד 101

יואל חבר יקר,

עוד רגע מסיים את שהתחלת, ואתה לא כאן איתי כדי לראות עד כמה יפים הם השתילים הרבים אשר נטעת, השקת ועכשיו עצים צעירים, חזקים ותמירים הם. צעדנו יחד את המסלול הזה, כל אחד עם חייליו, עד אותו יום בו נפרדו דרכינו לשלום כשהחלטת לרדת לחצוצן באותו ראש-שנה עצוב. אז, לא ידעתי שלא נשוב להיפגש עוד לעולם.

החלטתי לקחת אותם, את כל ילדיך, ולסיים את שהתחלת ובצורה הכי טובה שאפשר והכי קרוב שאפשר לדרך שאתה היית בוחר בה ומקווה שהצלחתי. רציתי לספר לך עליהם, לכתוב לך כמה טובים ומוצלחים הם ועד כמה הצלחת להטמיע בהם את כל הטוב הרב שהיה גלום בך, אך כל שאומר לא יוכל להכיל את הדברים ובוודאי לא יתאר אותם כהלכה. מוצא לנכון שהדרך הטובה יותר תהיה לתת להם לצמוח ולפרוץ החוצה, קדימה, באור הדרך שהטוותה ויצקת לתוכם ויהיו מעשיהם והצלחותיהם אלה שידברו בך.

יואל, אם שגייתי בדרכי הריני מבקש את סליחתך תוך אמונה שוודאי היית סולח לי בחיוך הזה שלך. כל שעשיתי היה למענך למענך ולא מעט למעני.

את התכנים שיצקת לחיילך למדתי גם אני. בתקופה זו שפיקדתי על פקודיך למדתי עליך יותר מבכל תקופת הכירותינו כעמיתים לתפקיד. רוצה לומר לך שאת שלמדתי עליך וממך, חרטתי על לוח ליבי, ומי יתן ויהיו אלה הדברים אור מנחה בדרכי כמפקד ובעיקר כאדם כפי שהיית אתה.

אורי

יואל,

מה העניינים, זה אבי, מצטער שעד עכשיו לא אמרתי כלום. אבי שתמיד היה קופץ ראשון, אבי שתמיד בישיבות קצינים היה מפריע לך, מציק לך ותמיד אמרת לו בחזרה "אתה לא בן יחיד", עכשיו פתאום ביום שהלכת, לא אמר כלום, לא בהלויה, לא באזכרה של ה-30 ולא בשום טקס. קצת קשה להבין את זה, אבל כנראה שלקחתי את מותך קצת קשה יותר ממה שאני מקרין.

אני לא אשכח את הפגישה הראשונה שלי ושלך בשבת בבית גולדמינץ, ביה"ס למנהיגות, כשראיית אותי. שאלת אותי אז שאלה שקשה היה לי להבין מה אתה רוצה לדעת: "אם חייל בטירונות מבקש לצאת הביתה לשבוע שאתה לא חייב להוציא אותו, מה תעשה?" עניתי לך והמשכנו את השיחה. רק היום אני נזכר ומבין כמה התשובה היתה חשובה לך להבין אם אני נותן לחיילים יחס אישי וכמה הרגש שלי חשוב לפלוגת נוב' 94 של יואל, פלוגה שונה לחלוטין מכל פלוגה שקמה לגדוד. הפלוגה של יואל.

לא מזמן חשבתי איך היית משיג הכל ע"י זה שאנשים פשוט לא יכלו לסרב לך - "יואל ביקש", "יואל אמר" היה מספיק כדי שדבר יתבצע.

אני חושב שמעטים הם האנשים שהרגישו ממש את כאב הלב שלך כאשר עזבת את הפלוגה בעקבות המחלה. היית מגיע בשעות הלילה לדבר איתנו, ובעיניים שלך ראו כאב פנימי שקשה להסביר אותו.

ואז, באמצע האימון בחצצון, כשחזרת אלינו, קרנת מאושר ופשוט נהנית מכל רגע ששהינו במחיצתך. יואל, אתה הראשון בכל 22 שנות חיי שאני יכול להגיד "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא"....

מתגעגע, אבי

23/1

זאת אולי הפעם הראשונה שאני כותב לך בדימויון (?) אבל למכתב הזה יש דרך עצום לעזוב אולי בגלל שבדצמס כל המכתב הזה, אני מקדים לומר לך שיש לי ומהווה בדעתי לך אשוב בשיעור שלי בכלל בחיי.

היום יום ראשון כבר, ענשתי השעה בדיוק מצב ואני כותב לך את המכתב הזה למחשבה של יואל, ורעתי למחשבה בדיוק ענשתי, מה שדעתי כל המחשבה היה להיות במחשבה באמצע היום לך אשוב בדימויון של יואל, ולחשוב, החן אשוב פשוט אשוב ולחשוב את האיש הנצח הזה, יואל.

הנציגים אינאן בשליחיה דעם פנים ופשוט יושבתי ומשבתי, ומה שדעתי אפני בדרך כחלום בקוץ: הבאתי (י, העדתי אינאן העדתי) אה הניך על השולחן של וואל, הוצאתי להפארום הפרטי שלו אה אהה החלוצים האישיות והחלוצים שלו, הוא גמדי היה מסודר, אבל שלא צמית אהיה כאן פדעם, הכל מסודר על כל חלוצים, כל קאסר, כל צבר כאן מסודר אפרטי פרטיים, מסולחן דע אפרט האחרון, אפילו הדיכיון שלו, החלוצים, הצפנים הכל שלו.

השגת החלון, וההזדהות צורק עץ, פשוט להיכנס לבאן ולשבת אורג ברישור שלי לזיוו, המלטה שגני חייב לשבת חשיפה בחלבה
הצה, בהחלפה השגת אכטב לזדחלי, אבל בסוף המלטה לשבת עזחלי, אדס שהני קרוב אלי ונבחרתי ובאמת יאדנה, באמת
המלטה אכטב אק בלי שום קשר למדריכה המוסס העדשוט שביוונו, ואני מושב שום אק לא חייב איתו עדשוט, חייב כובט אק -
אליק את החלבה הצה. השגת החלון על יואל, כי בסך הכל זו מלובל כאן בפאורה, ועדיין אף אדס לא מלמין או מלדל את
המוסר הצה שגחיו כאל, כולם בריזיה אדס אי אפשר להזיהם שהוא לא כאל. הוא לא כאל!

האדם הזה פשוט אדם בסני דצ'למו, (נכבתי גמיוז איך שהוא היה מסתובב כאן בפלוגה כשהייתי דוסקים בכל מיני מטלות פלוגות או מספרים וכשהיית דובר לזו גמיוז בלחמך של מספר מטרים דבר ראשון היית מביט בו בצנינו, וכשהיית רואה אותו מביט לוי מביט דם איוך כזה, היית מריקן את הראש אל הקרקע, ממתקב, מתקרב ואז מלדל את הראש לאט לאט, אל דניו ובמצי איוך כזה מבוויט של שנינו, מלדל שנינו מסבאים אדם בשני ??? זה היה דם כל המברים מהפלוגה, בשלאלו זה היה כמו הצדעה לאדם היקר זה, וואל. אולי אני יותר מדי רציני ודברים (מתימים אזלי יותר דלחוק בלב ביחס לשאר האוכלוסיה המביאה אבל אהבתי את וואל ומליוז מסבאי דליו בחין מביט כזה של הינה הליים ??? 'הכלי' של הדולס בהיגש גאור מליוזי ד' ד' ד'.

[illegible]

יבא אי אמטט קצת בארנות נאן אחרות שפה דבר לא מוסרי כל כך אבל, היויג א״ב, הייטשטו שאני א״ב אדעג יוגר אוראז אג
וואל יוגר מקרוב. זבאג המגורו וכל האיסך נאן יבאל אמצא, ספרים, ספר שירים של (אן זק אמל, או סגס זלולמי) נאן ארץ
ישראל, הוא היה משועד על הארץ ומחז צודצ אובן אטייל ואהגדן.

וואס נאָר אַ היינץ קרויזיס כחו שאַפּער אַהבין מ'מלחמת הצד, און גלייך משהו בעטן שטימבאָל צו אים, נאָר אויב אַצט
אַ האַרץ הוצה יוגר מ'קרויז, "האלואַ ווייני האַר הקטן ער" או "האלואַ שרייב אַצט ער".

אז ככה במצב העג'בלי אכאן דס נר שחזאטי, חוזאטי דל מהלחברת האישית של יואל, דערפון אלז שהוא נגב איז אפני שבוועים אויל, (ריק הערפון וועט). מחצט מחק, וכל העברים שלז, ונגבטי, אשגטי ונגבטי, נגבטי זק, ובכל האלה וזה של קרן המלטי אכטוב זק כי פשוט, ולא פשוט בכלל אכל... אשגטי החון החון החון דל כל מיני דברים שקרו לי ובדירה אשנינו, והמלטי אכטוב זק, ובאלה בלי שום קשר למדעית המיסים העכשווית וזהו. ריק דבר קטן שרציתי העדתי אשני כל כך אזהב אוקר, ואני חוצה שישאר במצב בלי ארוב...

דברי המשפחה,

לכתוב לכם עכשיו בסיומה של תקופה כל-כך חשובה וקשה לכם ולנו – זה לא פשוט.
לכתוב לכם מילים בשמו של יואל, מילים מסכמות, מדריכות ואוהבות כמו שהוא בודאי היה כותב – זה בלתי אפשרי.

כשהוצע ליואל תפקיד המ"פ, הוא התלבט ביותר.
מצד אחד – התפקיד – בעיניו היה מעניין וחשוב כתפקיד הגבוה ביותר בסולם הדרגות אשר עדיין מאפשר קשר אישי ישיר עם החיילים.
מצד שני – כבר קרצה האזרחות.
כשגובשה ההחלטה, ברור היה ליואל שקבלת התפקיד תכתוב ויתורים אישיים; בד בבד התחילה תקופה של למידה, הכנה והתרגשות לפני קבלת הפלוגה.

יואל מאוד שמח לקראתכם והאמין שבמשותף, במאמץ אישי שלו ושלכם אפשר שתגיעו להישגים.

המחלה אשר בה חלה יואל אילצה אותו לעזוב אתכם לחודשיים ימים. באותה תקופה היינו אנחנו המשפחה עדים לתחושת התסכול וחוסר האונים אשר פקדה את יואל – וזאת למרות הבטחון שהיה לו בשרון ובשאר המפקדים, ולמרות הקשר אשר הקפיד לשמור איתכם לאורך כל התקופה.
היה זה צורך אישי של יואל להיות איתכם ולדאוג לשלומכם.

החזרה לתפקיד, על אף הקשיים שהיו כרוכים בה, מילאה את יואל בשמחה רבה. הוא הרגיש את תחושת הקירבה וההערכה אשר שידרתם כלפיו. הוא התגאה ואמר: "אין חייל אחד בפלוגה שמפחד ממני".

באותה תקופה עמדתם במבחנים לא קלים והוכחתם יכולת מרשימה אשר גרמה ליואל להתגאות בכם ובהשיגים.

אנחנו יודעים שהתקופה המשותפת אשר עברה עליו איתכם העשירה אותו בחוויות ותרמה לאישיותו.
אנחנו מקווים שתשכילו גם אתם לשמר מתוך תקופה זו את אשר יואל ניסה להעביר לכם.

**מאחלים לכם הצלחה בהמשך הדרך
שימרו על עצמכם,
טל, תמר, מרים, נעה וחנה.**

"דע מאין באט ולאן אתה הולך

ובפני מי אתה עתיד לתת את הדין"

יואל

אתה בטח יושב שם למעלה, או יותר הגיוני כאן איתנו למטה, מביט בנו באותו חיוך חם ואוהב, נבוך ולא מבין למה מקדישים לך פרק שלם. בשבילנו זה מעט מדי. מסביב לא מבינים כמה היית חשוב לנו, כמה אהבנו אותך. אחרי הכל, אנחנו היינו אלה שלקחת באותה נסיעה אחרונה. למעשה, מעולם לא הייתה לנו הזדמנות לפרוק את כל מה שהצטבר בתוכנו מאז מותך. בינינו אנחנו מדברים עליך המון ורואים אותך דרך העיניים שלנו. זוכרים אותך מפקד הפלוגה שאומר לטירון בוקר-טוב עם חיוך, זוכרים אותך מתאפץ בנגמ"שים, זוכרים אותך זורק את הנשק מעצבים כשלא קיבלנו אישור יציאה הביתה, זוכרים אותך, מפקד הפלוגה, שמרים ציליה לבד כדי שלנו יהיה צל, זוכרים אותך, יואל, ששיחק איתנו כדורסל ורצה לחבק את כולנו מאהבה - זוכרים ומתגעגעים. כל-כך הרבה נלקח מאיתנו עם מותך, כמו נר קטן שכבה והביא איתו חשיכה גדולה. השארת אותנו המומים וכואבים, לא מבינים איך פתאום ולמה. זה הרי כל-כך לא במקום ובזמן. חיכינו לרגע בו נסיים מסלול. אתה היית לפני חתונתך והתכוונת להתחיל ללמוד. כל שאנו רצינו היה לשבת איתך, לדבר ולהכיר אותך מקרוב, אבל זה לעולם לא יקרה. בודדים מאיתנו יכולים לומר שהם הכירו אותך אישית, אבל לא היינו צריכים לדבר איתך שעות בכדי להעריך אותך. הרגשנו מאוד קרובים אליך, וידענו תמיד שיש מי שדואג לנו ועושה בשבילנו הכל.

באנו לביתך, יואל, ולא ידענו כיצד לנחם, נאלמו המילים. מצאנו עצמנו שואבים כח וחיוזקים ממשפחתך. השאיפה עכשיו היא להמשיך בדרכך.

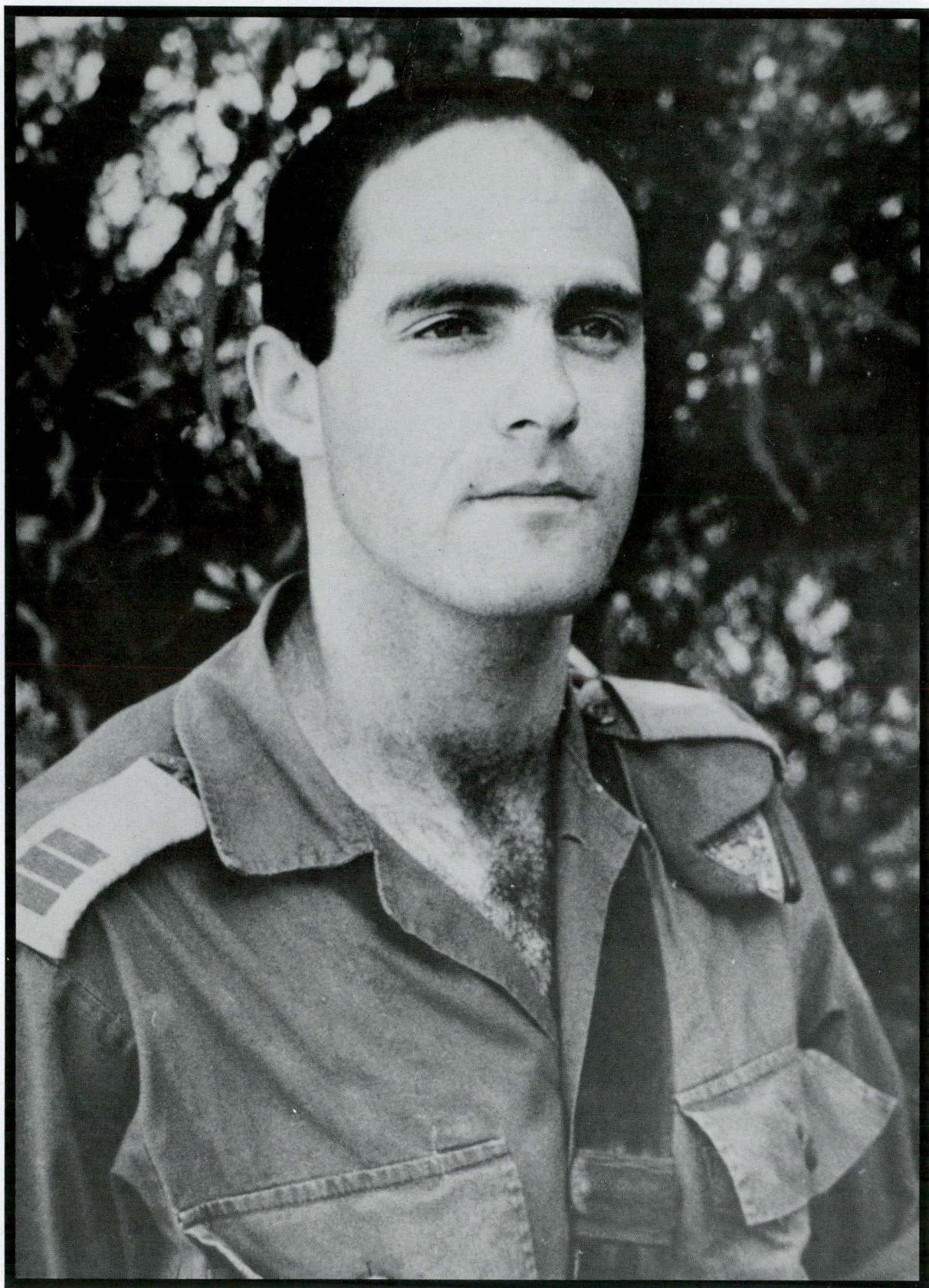
אתה כבר חלק בלתי נפרד מאיתנו, ולכל אחד יש פינה גדולה בלב השייכת לך.

המעבר לשאר פרקי הספר הינו קשה. הספר איננו ספר הספד, אלא ספר המנציח את הפלוגה שלך, הפלוגה של יואל, כמו שאתה היית רוצה לזכור אותנו - מחייכים, צוחקים, לוחמים, חברים, אוהבים אחד את השני ובעיקר את החיים.

אוהבים אותך לעד

שלך, פלוגת נובמבר '94

יואל דיליאן ז"ל 1971–1995

נזכור אותך תמיד

דבר המג"ד

התנדבות וצנחנות הם מושגים הגרים בכפיפה אחת. מילים שמשמעותן החזקה היא דרישה בלתי פוסקת לנתינה ולהקרבה. צנחנות, משמע להיות בחוד העשיה המבצעית והבטחונית, לקבוע את הרמה הנדרשת, לעמוד בה ולשמש כמודל חיקוי לאחרים.

התנדבות משמע להיות החלוץ לפני המחנה. לקבל משימה, גם אם היא אפורה, לעשותה בצורה הטובה ביותר ותמיד לשאוף לשפר ולחתור ליותר.

אתם, מסיימי המסלול בפלוגת נובמבר הוכחתם, שהמילים האלה ברורות ומיושמות על ידכם למרות הקשיים. על כך ראויים אתם להערכה ולהכרת תודה!

היום, אנו עומדים לסתום את הגולל על פלוגת נובמבר '94 אך מחויבים אנו לזכור שיש שורה חסרה - יואל דיליאן זכרוננו לברכה אשר איננו ביננו.

הוא אינו עומד כאן ומחייך את החיוך הקטן והמבויש, שכולו אומר הערכה וגאווה לכם.

יואל היה עמוד האש שלכם ודאג ליצור אופי מיוחד לפלוגה.

האווירה שיצר סביבו גרמה לכם להתגבש ולהפוך לפלוגה לוחמת, מחושלת ומקצועית. המושג חברות היה שם נרדף לפלוגה ולאנשיה.

למרות המשבר הקשה המשכתם בדרך כפי שנדרש מיחידה צבאית מקצועית וממושמעת.

יואל, זכרוננו לברכה ואורי שהחליפו, הצליחו לגבש אתכם, הלוחמים, לאגרוף מלוכד. זאת באמצעות מפקדי המחלקות שהשקיעו את נשמתם ותרמו את מקצועיותם על מנת לגדל דור חדש של צנחנים. לכם המפקדים, הערכתי על התרומה, המאמץ ועל האיכות האישית והמקצועית שגיליתם.

סיום מסלול אינה נקודת זמן סתמית בחייכם. בעתיד יסתבר לכם, שפרק זה הינו פרק משמעותי בחיכולכם ובבגרותכם כאזרחים ולוחמים.

דרככם לא תמה, היא רק החלה. חלקכם ימשיכו לתרום בפלוגות היעודיות, שם תידרשו לערכים ולנורמות המקצועיות אותם רכשתם בפלוגה. חלקכם האחר יהפוך למפקדים ויצמיח את דור הצנחנים החדש.

ברצוני להודות למשפחות שתמכו בכם וליוו אתכם לאורך כל שלבי המסלול הקשה. ומעל לכל להורים שהחדירו בכם את החוזק ואת הרצון לתרום ולהתנדב.

מדינת ישראל צועדת לקראת שלום. אנו, לובשי המדים, מחויבים לקיים את עוצמתה הבטחונית. עוצמה, המאפשרת התקדמות לקראת שלום מעמדה של כח.

אתם לוחמי נובמבר '94 ממשיכים דרכם של שרשרת לוחמים ארוכה, שהתנדבו, תרמו ואף הקריבו רבות בכדי שנוכל לממש את שאיפתנו להיות עם ככל העמים ולזכות בשלום אמת.

אני מרכין את הראש בפני חבר ופקוד,

נפרד מכם ברגשות מעורבים וגאה שזכיתי לפקד עליכם.

שאו ברכה

סא"ל פינקי זוארץ

מג"ד 101

לוחמים ומפקדים

נפלה בחלקי הזכות ללוות אתכם מיום הגיוס ועד סיום המסלול, תקופה ארוכה שבה הבשלתם מנערים בבקו"ם ללוחמים בגדוד פתן.

נמצאים אנו בתקופה לא קלה. בעיות בטחוניות, מדיניות, חברתיות וכלכליות. הינכם מסימים את תקופת התעסוקה בחברון אחרי שעמדתם בכבוד בפעילות הקשה, השוחקת והחשובה מאד של אבטחת הישוב היהודי בחברון.

עומדים אתם בפני פרשת דרכים בשירות הצבאי שלכם. עד כה נבחנתם כמסגרת הפלוגה. עתה עם פירוק הפלוגה והפיזור הבלתי נמנע – מי לפיקוד ומי לפלוגות הבוגרות – תעמדו בפני אתגרים חדשים, שמן הסתם לא יהיו קלים יותר. כפלוגה ידעתם להתעלות ולהתגבר על שני משברים קשים מאד: כאשר יואל ז"ל נאלץ לעזוב מסיבות רפואיות וכאשר פקד אותנו האסון בו איבדנו את יואל ז"ל.

פעמים עמדתם למבחן ופעמיים הוכחתם לגדוד ולעצמכם כי המילה "להישבר" כנראה, לא קיימת בלקסיקון שלכם.

הבדל אחד יבלוט לעין – מעתה כל אחד מכם יבחן כבודד כאשר יהיה מיקומו כקצין, כסמל וכלוחם בפלוגה ותיקה.

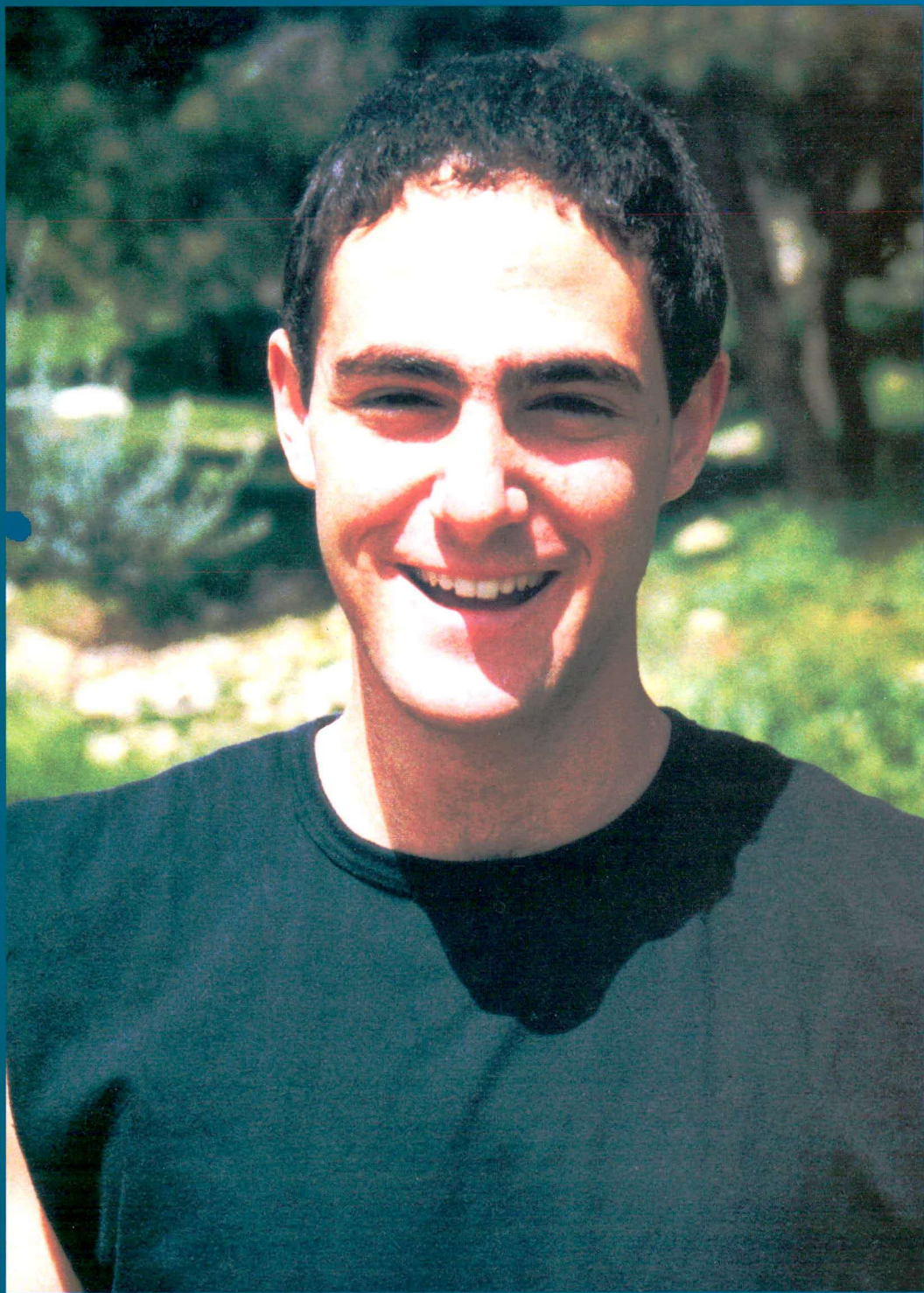
המשיכו בדרך שבה הלכתם עד עתה בנחישות ובהבנה, כי אין דרך אחרת. עלו והצליחו בכל אשר תלכו.

בהצלחה ובהצדעה
רס"ן יהודה יוחננוף
סמג"ד 101

טורניר לזכרו של
סרן יואל דיליאן ז"ל

ירושלים 20-21.8.1996

יואל דיליאן

יואל נולד בשנת 1971, גדל והתחנך בירושלים. למד בבית הספר "בית חינוך" במגמה הכימית-פיזיקלית-מתמטית וסיים את לימודיו בהצטיינות בשנת 1989. במקביל ללימודיו התאמן ואימן בנבחרת הכדורסל של בית הספר ובהפועל ירושלים.

בנוסף, התאמן בריצות למרחקים ארוכים ובשנת 1984 היה אלוף הארץ לנוער בריצת 1,000 מטר.

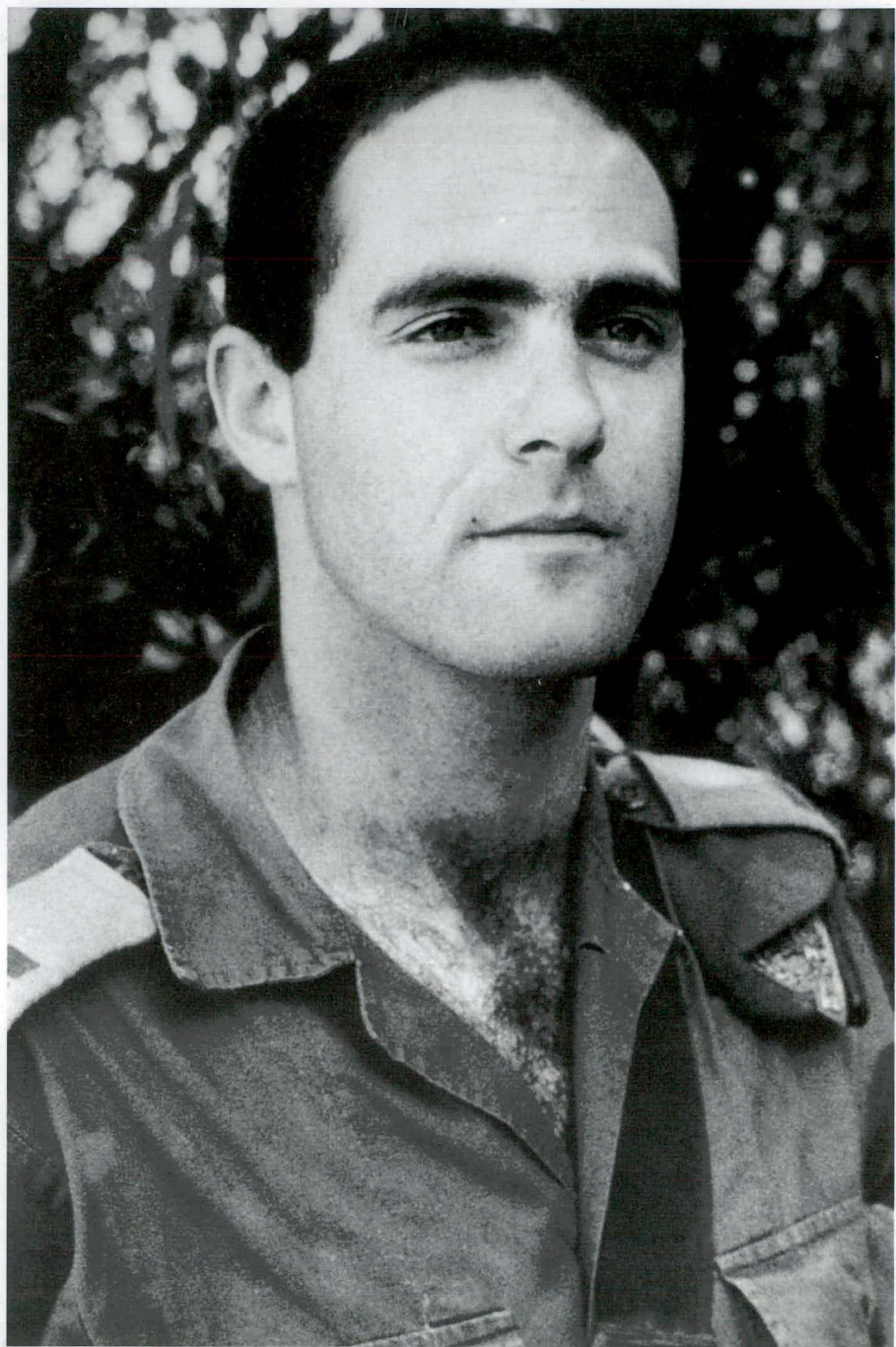
בין תחביביו העיקריים היו צלילה וטיול אופניים במדבר יהודה. יואל התגייס באוגוסט 1989 לסיירת צנחנים. במהלך המסלול יצא לקורס חובשים, אותו סיים בהצטיינות ולאחר סיום המסלול יצא לקורס קצינים, אותו גם סיים כחניך מצטיין.

יואל חזר לסיירת צנחנים כמפקד צוות של מחזור נובמבר '91, והמשיך לתפקיד מפל"ג בסיירת. עם תום השרות בסיירת בחר יואל להמשיך כמ"פ בגדודים, ושובץ בגדוד 101 כמפקד פלוגת נובמבר '94.

יואל נהרג בתאונת דרכים צבאית בערב ראש השנה תשנ"ו, 25.9.95 לאחר שהסיע חיילים דתיים משטח האימון לתחנת ההסעה באפרת, כדי שיספיקו להגיע הביתה לפני כניסת החג.

במהלך חייו שאף יואל להצטיין בכל תחום בו עסק ואף הצליח בכך, אך מעולם לא התפאר בהישגיו. תמיד העמיד את הסובבים אותו בראש סדר עדיפויותיו, וכך גם מצא את מותו.

אחרי מותו נמצאו בין חפציו סיפורים וחיבורים שכתב במשך שנים רבות, המגלים כושר כתיבה מיוחד ורגישות אישית רבה.

דבר ראש העיר

בני משפחת דיליאן, שחקנים וצופים
יקרים,

יואל דיליאן זכרוננו לברכה גדל והתחנך
בירושלים, סיים את לימודיו בבית הספר
בית חינוך בהצטיינות יתרה, וכך גם את
קורס קצינים ואת שירותו בסיירת
הצנחנים.

לצערי הרב, מצא יואל את מותו בתאונת
דרכים לאחר שהיה שליח מצווה והסיע
חיילים לביתם טרם כניסת החג.

במהלך חייו הקצרים גילה יואל אהבה
גדולה לספורט ואף התאמן ואימן בנבחרת
הכדורסל של בית הספר ובהפועל ירושלים.
טורניר זה הינו עדות חיה לזכרו ולאהבה
הגדולה שרחשו ורוחשים לו בני משפחתו
וחבריו.

לשחקנים מקבוצות הפועל ירושלים, מכבי
רעננה, גבעת שמואל והפועל חולון שלוחה
ברכת הצלחה ולצופים שלוחה הנאה
מספורט איכותי ומיוחד.

בברכה

A stylized blue ink signature, likely belonging to Ahod Olmert, written over a horizontal line.

אהוד אולמרט

דבר מנהל בית הספר בית חינוך

משפחת בית חינוך מודה מקרב לב לראש העיר ירושלים, ח"כ אהוד אולמרט, להנהלת אגף הספורט בעיריית ירושלים, להנהלת מנח"י, לאגודות הספורט מכבי והפועל, למאמן נבחרת הכדורסל של בית חינוך ולקבוצת חברים, בוגרי בית הספר הנ"ל, על קיום טורניר כדורסל המוקדש לזכרו של סרן יואל דיליאן ז"ל.

זכות גדולה וכבוד רב נפלו בחלקו של חבר המורים והמחנכים בבית החינוך. במוסד החינוכי בו הם עובדים, למד וסיים לימודיו בקייץ תשמ"ט, בהצטיינות יתירה ויוצאת דופן, יואל דיליאן. בנוסף להיותו תלמיד מצטיין, היה יואל ספורטאי מחונן, קפטן נבחרת הכדורסל של בית ספרנו, שהוביל את קבוצתו לאליפות בתי הספר התיכוניים בירושלים ואלוף הארץ בריצות שדה. יואל היה אדם נפלא, חבר מסור, נכון תמיד לסייע לזולת, אהוב ומקובל בין חבריו וחברותיו.

יואל שרת כמפקד פלוגה מצטיין ונערץ ביחידה נבחרת בצה"ל. בקורסים בהם השתתף יואל וביניהם קורס קצינים, סיים כחניך מצטיין.

יואל נהרג בערב ראש השנה תשנ"ו בתאונת דרכים, בעת שחזר מהסעת חיילים דתיים מפלוגתו ברכבו הפרטי. הוא עשה כן כדי למנוע מחייליו שיאחרו לביתם ויחללו את קדושת החג. למשפחתו של יואל – חנה, טל ומשפחתו, תמי ומשפחתה ומרים, לחברתו, לחבריו ולחברותיו לא נוכל לומר דברי נחומין, מכיוון שכולנו יודעים שאין ניחומין ואין תחליף ולא יהיה תחליף להעדרו של יואל. כולנו עומדים חסרי עונים בפני השאלה, שלעולם לא נקבל לה מענה: מדוע נפגעים כה קשה הטובים והמעולים?

אנו משפחת בית חינוך, בסיוע ראש העיר, הנהלת אגף הספורט והנהלת מנח"י איננו מסתפקים רק בזכרון שבלב. הזכרון שלנו לא מתמצה רק באי שכחה ובאמירה בפה, אלא גם בעשייה. עשייה זו מוכיחה, כי במשפחת בית חינוך לא הכל חולף חיש, לא הזוכר ולא השמור בזיכרון. ובאשר ליואל, מעשיו הם זכרונו. הוא אומנם לא ידבר, אך בכל זאת קולו ישמע.

ד"ר גדעון שטחל

הפועל אוטו-חן ירושלים

מאמן: פיני גרשון
 עוזר מאמן: ארז אדלשטיין
 מאמן כושר: יורם מנחם
 נשיא: אורי מנצור
 יו"ר: דני קליין
 מנכ"ל: משה חביב
 מנהל: מוריס אוחיון

4. אגי וולדמן
5. מוטי דניאל
6. פפי תורג'מן
7. דן בגנהיימר
8. דורון שפע
9. עדי גורדון
10. קדמיאל שפרינגר
11. פיני לוי
12. דני אטיליאנו
13. אורן שדה
15. אייל חי
16. ג'ון דלזל

מכבי רעננה

מאמן: אריק שיבק

4. פול תומפסון
5. מרק בריסקר
6. דיויד ברוקס
7. ברק פלג
8. בובי וואלאס
9. עמית גינזבורג
10. קורן אמישה
11. תומר שטיינאהור
12. רועי אייל
13. ניב ברג
15. עמית בן דוד

הפועל חולון

מאמן: ניב בוגין
 עוזר מאמן: ניסים מזרחי
 מאמן כושר: עצמון קצב
 יו"ר: עמי מנור
 מנהל: יוסי ועיש

4. יריב רוקני
5. קובי בלול
6. הראל בצר
7. אסף דותן
8. רועי גופר
9. ישראל אלימלך
10. מילטון וגנר
11. דרק המילטון
12. יואב ספר
13. רועי דותן
14. ליאור לוי
15. אסף ברנע
16. אמיר סופר
17. לייזי כהן
18. עזרא חזקי

מ.מ. גבעת שמואל

מנהל על מקצועי: מיקי ברקוביץ'
 מאמן ראשי: מוטי ארואסטי
 עוזר מאמן: ישראל ברוך
 מאמן כושר: אילן סלע
 יו"ר: דורון הרציקוביץ'
 מנכ"ל: מוטי אמסלם
 מנהל: דרור אלפרין

4. מוטי בן בסט
5. רונן אזולאי
6. ערן ברגשטיין
7. דניאל גוט
8. ג'ארלד פדיו
9. גלעד שמחוני
10. דרור כהן
11. נמרוד חלאג
12. אריה לויצקי
13. אלמוג בן יעקב
14. שרון שרקזי
- עדי גוברין

רוב תודות

לראש העיר מר אהוד אולמרט, לרשות הספורט העירונית,
למנח"י, להנהלת בית הספר בית חינוך, לאגודות מכבי והפועל,
לחברת אוטו-חן בע"מ ולחברת מנופים פיננסיים (מפל) בע"מ,
שבעזרתם הרבה מתקיים טורניר זה.